

gen i Forening med det Udvalg, der forhaabentlig nedsættes til at drøfte Sagen nærmere.

Naar det ærede Medlem mente, at den Ret, Lovforslaget giver til Udpantning for de Udgifter, som en Sag af den her omhandlede Art vil kunne medføre, ikke er tilstrækkelig, saa maa jeg dog sige, at det vistnok kun vil blive i meget faa Tilfælde, at denne Mangel vil vise sig i Praksis. Det er jo dog heldigvis saaledes, at Ejendommene omkring paa Landet paa de Steder, hvor Loven skal virke, næppe ere saa beheftede, at der ikke skulde kunne blive Dækning for den Slags Udgifter, der er Spørgsmaal om. Men saavel dette som de øvrige Spørgsmaal, der bleve fremsatte af det ærede Medlem, kunne jo senere blive drøftede. Det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Rasmussen-Krøjerup) udtalte Ønsket om Forandring af Bestemmelserne i § 52 med Hensyn til Vandsynsmændenes Ret til at afsige Kendelse. Denne Bestemmelse er jo i Overensstemmelse med den gældende Ret. Om vi skulle forandre den, kan ganske vist være et Spørgsmaal, men det forekommer mig dog at have mindre praktisk Betydning. Man maa nemlig huske, at det her i mange Tilfælde vil dreje sig om meget store og meget omfattende Arbejder. Man kan derfor være temmelig sikker paa, at hvis ikke Parterne forud ere enige om at ønske Vandsynsmændenes Kendelse, saa ville de heller ikke kunne blive enige om at bøje sig for Kendelsen, dersom den gaar imod nogen af Parternes Interesser. Jeg tror derfor ikke, det vil faa nogen praktisk Betydning, om vi indføre en Bestemmelse om, at Vandsynsmændene i alle Tilfælde skulle afsige Kendelse. Men dertil kommer jo desuden, at med saa store og omfattende Arbejder, som her kan blive Spørgsmaal om, vil det meget let kunne tænkes, at Vandsynsmændene ville have Vanskelighed ved at overse det Arbejde, de skulle afsige Kendelse om, og det vil ogsaa ofte være saa, at det for at afsige Kendelse vil være nødvendigt at have juridisk Bistand. Det have Landvæsenkommissionerne jo, naar de skulle virke, men Vandsynsmændene have det ikke. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) omtalte ogsaa dette Spørgsmaal, og saavidt jeg forstod det ærede Medlems Udtalelser, var han noget i Tvivl om, hvorvidt en Kendelse, der afsiges af Vandsynsmændene, fordi Parterne have udtalt Ønske derom, kan appelleres. Ja, det kan den selvfølgelig. En Kendelse af

Vandsynsmænd kan i alle Tilfælde appelleres. I den Henseende vil der ikke kunne fremkomme nogen Ulempe. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg gentager, at jeg selvfølgelig er meget villig til at drøfte Sagen nærmere med det kommende Udvalg. Jeg haaber, det derigennem skal lykkes at faa den bragt til endelig Afgørelse.

Breinholt: Jeg takker den højtærede Minister for den Besvarelse, han gav af det af mig rejste Spørgsmaal. Jeg takker ham dobbelt, fordi Besvarelsen gik i den Retning, som jeg kunde ønske, men som jeg havde mine Tvivl om. Jeg føler mig altsaa nu ganske beroliget med Hensyn til de i § 52 omtalte Tilfælde. Den Appelberøvelse, der er fastsat i §§ 55—56, omtalte Ministeren selvfølgelig ikke, fordi den efter Lovforslaget er klar, men overfor disse Tilfælde har jeg dog, som udtalt, vedblivende min store Betænkelighed. Men det er jo et Spørgsmaal, der vil kunne blive Genstand for Overvejelse i det Udvalg, som det fra flere Sider forudsættes vil blive nedsat.

Piper: I Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser maa jeg dog hævde, at det ingenlunde er faa Tilfælde, hvor Kommunerne kunne komme til at staa uden Dækning for de meget betydelige Udlæg, de kunne komme til at udrede efter denne Lov. Mange Ejendomme ere jo meget højt prioriterede; store Grundarealer ejes mange Gange af Folk, der i Grunden intet øje i dem, og som kunne sælge dem den Dag i Morgen, hvorefter de staa aldeles blottede, saa at Kommunen ikke har nogen Sikkerhed for sine udlagte Penge, naar den ikke faar en fortrinnsvis Udpantningsret, der gaar forud for Prioriteterne. Og et Krav herom er ganske berettiget, ligesom da ogsaa, som sagt, en saadan Ret er givet København og Købstæderne. Saadanne Kloakeringsanlæg ere en nødvendig Betingelse for, at den paagældende Ejendom kan blive noget værd og fyldestgøre det Formaal, hvortil den skal anvendes. Men jeg takker den højtærede Minister, fordi han er villig til at forhandle med det kommende Udvalg. Jeg haaber, at vi der kunne faa ændret de Smaamangler, der nu findes ved Forslaget.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Jeg kan fremdeles ikke se, at den Anke, som det ærede Medlem nu gentagne Gange